

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M. M.** ,
skazanego za czyn z art. 200 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 8 sierpnia 2024 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 21 listopada 2023 r., II AKa 72/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 19 października 2022 r., IV K 402/21,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Na skutek kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 listopada 2023 r., II AKa 72/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 19 października 2022 r., IV K 402/21, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa M. M. W tym postępowaniu M. M. został prawomocnie skazany za czyn z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1939 ze zm.) w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 10

miesiący pozbawienia wolności – jako karę łączną wymierzono skazanemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W kasacji został zawarty także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nią wyroku. W uzasadnieniu wniosku obrońca podniósł, że wcześniejsze, przed rozpoznaniem kasacji, wykonanie zaskarżonego wyroku, mając na uwadze podniesione w kasacji zarzuty, jawić się będzie jako niesprawiedliwe. Dodatkowo obrońca wskazał, że aktualne wykonanie wyroku mogłoby doprowadzić do niesłusznego osadzenia M. M. Obrońca odwołał się również do tego, że postawa skazanego na przestrzeni postępowania nie wskazuje na fakt chęci uniknięcia przez niego konsekwencji sprawiedliwego wyroku. Podczas postępowania skazany nie przedłużał jego trwania, nie nakłaniał świadków do składania fałszywych zeznań ani w żaden inny sposób go nie utrudniał, co więcej, współpracował z organami ścigania składając obszernie wyjaśnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku nie jest zasadny.

Wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. O zastosowaniu tej instytucji powinna przesądzać ranga zarzutów kasacyjnych i bardzo wysoki stopień prawdopodobieństwa uchylenia orzeczenia, przy jednoczesnym uznaniu, że jego wykonywanie przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla osoby, której orzeczenie dotyczy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22).

Dokonywana na potrzeby rozpoznania wniosku analiza kasacji i akt tej sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do konkluzji, że nie ziściły się przesłanki do wstrzymania wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji musiałoby być niemal zbliżone do pewności, oczywistości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2021 r., IV KK 103/21) i prowadzić do wniosku o potrzebie uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia

wobec niego postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18), ewentualnie wydania innego rozstrzygnięcia, które spowoduje, że wykonywanie kary do czasu rozpoznania kasacji okaże się niesłuszne i odbędzie się z pokrzywdzeniem skazanego. W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacji obrońcy.

Wypada zaznaczyć, że z punktu widzenia przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia bez znaczenia pozostaje okoliczność niepodejmowania przez skazanego w trakcie prowadzonego postępowania działań utrudniających jego prawidłowy przebieg (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2022 r., V KK 130/22).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji skarżącego od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[ms]